

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3138/2020
17.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Марија Китаровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 89/20 од 14.02.2020. године, у седници одржаној 17.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца и **УКИДА** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 89/20 од 14.02.2020. године у ставовима другом и трећем изреке и предмет у том делу враћа другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2350/19 од 24.10.2019. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због мање исплаћених нето плата за период од јуна 2014. закључно са 30.06.2017. године исплати укупно 2.678.172,67 динара у појединачно означеним новчаним износима са законском затезном каматом, ближе означено у том ставу изреке. Ставом другим изреке тужена је обавезана да у корист тужиоца обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од јуна 2014. закључно са 30.06.2017. године и исте уплати надлежном фонду према стопи важећој на дан уплате. Ставом трећим изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 293.607.00 динара са законском затезном каматом од 24.10.2019. године до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 89/20 од 14.02.2020. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због мање исплаћених нето плата за период од јуна 2014. закључно са 30.06.2017. године, исплати појединачно означене износе са законском затезном каматом ближе наведено у изреци, у делу става другог изреке којим је тужена обавезана да на износе из става првог изреке ове пресуде у корист тужиоца обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од јуна 2014. закључно са 30.06.2017. године и исте уплати надлежном фонду према стопи важећој на дан уплате, као и у делу става трећег изреке за износ од 93.954,24 динара са законском затезном

каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог, другог и трећег изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се тужена обавезе да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због мање исплаћених нето плата исплати појединачно означене новчане износе са законском затезном каматом ближе означено у изреци и да на те износе у корист тужиоца обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и исте уплати надлежном фонду према стопи важећој на дан уплате, као и да на износе из става првог изреке пресуде плати законску затезну камату од 10. до 11.-тог у месецу и од 25. до 26.-тог у месецу за сваки месец, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка за износ од 199.652,76 динара са законском затезном каматом од доношења пресуде до исплате и за исплату законске затезне камате на износ од 93.954,24 динара од доношења пресуде до извршности исте. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 22.440,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену (става другог и трећег изреке), тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешено и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију тужиоца.

Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11... 55/14), испитао је побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био запослен код тужене на радном месту послови ... у Одељењу за ... Управе криминалистичке полиције са којих послова је решењем тужене од ...2009. године премештен на радно место послови ... у Одељењу за сузбијање организованог финансијског криминала у Служби за борбу против организованог криминала Управе криминалистичке полиције од ...2009. године. Решењем тужене од 07.05.2009. године, тужиоцу је одређен укупни коефицијент плате у износу од 31,47, који је затим растао како је тужилац напредовао у служби. Тужилац има статус овлашћеног службеног лица у Служби за борбу против организованог криминала (СБПОК). Тужена је у спорном периоду исплаћивала тужиоцу умањену плату јер је неправилно обрачунавала према Закону о полицији и Правилнику о платама у Министарству унутрашњих послова, уместо према Закону о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, односно Уредби о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала. Вештачењем (економско-финансијске струке) утврђена је разлика између износа плате исплаћене тужиоцу и његове припадајуће плате према наведеној Уредби, у двоструком износу у

односу на претходно радно место за период од 01.06.2014. до 30.06.2017. године, без додатака на плату.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев у укупном износу од 2.678.172,67 динара са припадајућом законском затезном каматом од доспелости појединачних износа и доприносима за пензијско и инвалидско осигурање, закључујући да тужилац након премештаја на послове у Службу за борбу против организованог криминала има право на исплату зараде у двоструком износу на основу члана 18. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела и члана 2. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала. Истакнути приговор застерости потраживања оцењен је као неоснован јер је тужба поднета 24.07.2017. године у оквиру законског рока из члана 196. Закона о раду, с обзиром да је најстарије потраживање за исплату (коначна плата за јуни месец 2014. године) доспело за исплату 25.07.2014. године.

Другостепени суд је делимично преиначио првостепену пресуду и у побијаном делу одбио тужбени захтев, налазећи да тужиоцу припада разлика између двоструке плате коју је остварио на претходном радном месту пре премештаја (март 2009. године) и плате исплаћене на новом радном месту. Прихватајући налаз и мишљење вештака да је плата коју је тужилац примио у марту месецу 2009. године износила 48.083,64 динара (без стимулације) и да је двоструки износ 96.167,28 динара, закључио је да тужилац има право на разлику тог износа и плате исплаћене на новом радном месту у спорном периоду. Тужбени захтев је одбијен као неоснован преко тако обрачунатих износа, као и у делу тражене законске затезне камате на досуђене износе од 10. до 11.-тог у месецу и од 25. до 26.-тог у месецу.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом тужиоца указује да је становиште другостепеног суда засновано на погрешној примени материјалног права.

Према члану 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела („Службени гласник РС“ број 42/2002 ... 32/2013), лица која обављају послове и задатке у државним органима посебним организационим јединицама из овог закона имају право на плату која не може бити већа од двоструког износа плате коју би остварила лица запослена на одговарајућим пословима и задацима у Тужилаштву за организовани криминал, Вишем суду у Београду, Апелационом суду у Београду, Министарству надлежном за унутрашње послове и Окружном затвору у Београду. Плате лица из става 1. овог члана уређује Влада. На основу овлашћења из наведене законске одредбе Влада Републике Србије је Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала („Службени гласник РС“ број 14/2003 ... 114/2014) уредила плате ових лица тако што је у члану 2. став 1. одређено да се плата лица која обављају послове у наведеним организационим јединицама државних органа обрачунава и исплаћује у двоструком износу плате коју су остваривали на пословима

са којих су ступили на рад у организационе јединице из члана један ове уредбе. По члану 3. став 6. Уредбе, додаци на плату утврђени законом запосленом коме се плата утврђује овом уредбом, обрачунавају се у складу са законом, другим прописима и колективним уговором.

Полазећи од наведеног, запослени који су пре ступања на рад у Службу били радно ангажовани у МУП-у имају право на двоструки износ плате коју би остварили на пословима и задацима у том министарству, што значи да се двоструки износ плате обрачунава са свим увећањима плате коју би то лице остварило на ранијем радном месту, односно свако увећање основне плате на ранијем радном месту последично доводи до увећања двоструког износа основне плате у овим организационим јединицама, уз органичење из наведене законске одредбе (члан 18. став 1.).

Сходно томе становиште другостепеног суда није правилно јер је као основ за обрачун разлике у читавом спорном периоду узета двострука плата коју је тужилац остварио у марту месецу 2009. године, без увећања које би касније остварио на том радном месту. На основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке може се закључити да су од момента распоређивања тужиоца евидентна фактичка повећања плате запослених у МУП-у, пре свега због повећања нето основице. Имајући у виду наведено изостала је оцена датог налаза и мишљења вештака у целини, у смислу члана 8. ЗПП у погледу битних чињеница о висини тражене накнаде у смислу наведених одредаба Уредбе и законског органичења из члана 18. став 1. наведеног Закона, због чега чињенично стање није у потпуности утврђено. Поред тога у налазу и мишљењу вештака (колона 28) дат је датум доспелости појединачних износа, па је изостала оцена налаза и мишљења и у том делу у погледу доцње дужника (члан 277. и 324. став 1. ЗОО) и права на камату. Због тога је Врховни касациони суд укинуо другостепену пресуду у побијаном одбијајућем делу, као и одлуку о трошковима поступка јер њихова висина зависи од укупног успеха тужиоца у спору.

Другостепени суд ће имајући у виду изложене примедбе поново одлучити о жалби тужене у погледу овог дела тужбеног захтева, као и о трошковима парничног поступка.

На основу члана 416. став 2. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић